

Petőcz András versei

Pygmalion munka közben

*Jó érzés fogni a derekad,
vagy a hasadat simogatni.
Szobortested szinte él:
ettől magam is élek.*

*Még szobor sem voltál, amikor
már akartalak, halott márvány,
és akartam azt, ami
lehetsz, meg azt, ami vagy.*

*Távolról néztelek a múltkor,
láttam a melled, és képzelet-
ben ismertem a bőröd
ízét és remegését.*

*És most, ahogy hasadról combod
közé csusszan az ujjam, érzem,
miként nyílsz meg előttem,
megfáradt mesterednek.*

*Izzadtan fogom a derekad,
dolgozom egyre combtöveden,
formázom a feneked,
testednek nyílásait.*

*És életre kelsz, valóban, ha
szobor-magad is úgy akarja,
meg persze az istenek
is, vagy éppen a sorsunk.*

A szobrász, ha öreg

(Pygmalion mondja)

*A szobrász, bár öreg,
még életet lehelne fiatal
alabástrom anyagba,
belebújna, ha tehetné,
karcolna, vésne belőle
kedvére való társat,
ujjaival és ajkaival is
hegyesre varázsolná
a gyönyörű vénuszi lény
mellének bíbor sisakját,
így hirdetve önnön
dicsőségét a föld kerekén,
hirdetve azt, hogy az idő
nem fog ki soha az igazán
jelentős mestereken.*

*A szobrász, ha öreg,
még belecsókol az igéző
alabástrom anyagba,
még úgy érinti meg
ujjaival, hogy robban
a vágytól ő is, meg ő is,
így lehet az minden
időkre majd az alapja
annak, ami élet, így
lészen majd a szobortest
követendő példa mi-
nénkünk, akik itt csak
vágyjuk a jót, reméljük
az érintés örömét, aminek
egyéb ismerője nincs,
csak az agg Pygmalion.*